

BCNTJE TESSEL

Deze mooie vroege zomeravond heb ik een afspraak voor een etentje buiten met Bontje Tessel.

"Ik kan pas komen met hoogwater Harlum", had zij vorige week nog gezegd.

"Dan mis ik lekker niets van het voorgerecht met de meiden op het wad en kan ik gelijk aanschuiven voor het grote werk."

"Als ik te laat kom, bestel dan maar vast wat oesters voor mij! Weer eens wat anders dan die eeuwige zanderige kokkels."

Ik zit op het terras aan het pittoreske haventje van Wadonia op haar te wachten, intussen genietend van alweer een zonsondergang, ditmaal gehuld in een dikke laag avondstilte aan het einde van schitterend zilt nat. Het is allang hoogwater Harlum geweest en nog steeds geen spoor van Bontje. Ik begin me bezorgd af te vragen of haar iets is overkomen. Oh, kijk! Daar komt ze net aangerend, haar lange rode snavel vertikaal naar het verlaten strand gericht en met een gillend gefluit een akoestische vorm van blijheid uitend. Oppassen voor mij! Dit is haar baltsgedrag!!

"Hallo, Grote Pierenstekker", roept zij. "Sorry dat ik te laat ben. Etnische onrust op het wad! Ik werd plotseling opgeroepen door de anti-terreur brigade om samen met een ploeg maten een paar lastige kiekendieven te verjagen. Van die blauwe, weet je wel? Die lui worden steeds opdringeriger!"

"Geeft niet", zeg ik, geamuseerd door haar uitleg. "Ga zitten!"

"Nou", zegt Bontje, "als het jou niet uitmaakt blijf ik er liever bij staan. Zittend eten is alleen voor jouw soort weggelegd. Ik sta liever te eten, heerlijk met m'n poten in een beetje nat zand."

De oesters worden opgediend. Ik heb ze voor mijzelf ook besteld en ze zien er verrukkelijk uit. Bontje Tessel stoot echter een verschrikkelijk brakend geluid uit, haar mooi gevormde snavel vol walging in een soort horizontale "V" houdend. Bedeesd fluistert ze mij toe: "Vertel die vent dat ik ze zo niet kan eten. Ik moet ze in de schaal hebben! Gesloten en een flinke schep lekkere dunne modder er overheen!" De ober knikt begrijpend en verstoppt nog wat extra schelpdiertjes onder de blubber.

Bontje en ik genieten daarna samen van de heerlijke maaltijd en kijken na afloop voldaan uit over het strand en de kalme zee.

Ons strand! Onze zee! Wij tweetjes hebben daar namelijk als Pierenstekers een band. Dat zit zo. Op een ruwe winderige dag besluit ik de schep ter hand te nemen en de zeepieren te lijf te gaan. Een eenzame vogel staat een eindje verderop aan het strand verwaaid te kleumen. Als ik bij haar kom zegt ze:

"Hee broer, heb jij iets bij je om al die vieze teer van mijn poten te halen? Ik kan bijna niet meer vooruit komen."

Niet bij toeval heb ik iets bij me. Ik zit namelijk ook steeds onder. Voorzichtig maak ik haar rode poten schoon en al pratend leren wij elkaar beter kennen. Bontje Tessel heet ze. Ondanks haar nog jonge leeftijd heeft ze al twee maal met iemand samengewoond en zes kleintjes grootgebracht. Zowel haar beide vorige partners als de jongen zijn allang verdwenen. Contact is er niet meer. Bezittingen heeft ze niet, op haar eigen lijf en zwart-witte veren na. Ze roept: "De waadvogels op het strand hebben de pest aan jullie. Als de temperatuur weer interessant wordt bezetten jullie het hele strand. Teer wordt in zee gegooid, waardoor wij overal aan vast blijven plakken. We worden er urenlang van! Maar jij, Grote Pierenstekker, jij lijkt mij wel geschikt om af en toe mee te praten."

Sinds die korte ontmoeting aan het strand van Wadonia blijven Bontje en ik elkaar ontmoeten. Ik maak regelmatig haar lange stelten schoon. Want ondanks de grote plakken teer vertikt deze eigenwijze Scholekster het om laarzen aan te trekken. En af en toe gaan we samen gezellig iets eten. Zoals vanavond!

Schrijflijster.